

Meditacions: Diumenge de la tercera setmana de Pasqua (cicle A)

Reflexió per a meditar el diumenge de la tercera setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Quan es perd la llum en el camí de la vida; Jesús troba els deixebles que desfeien els seus passos anant a Emmaús; Recuperar el sentit i la força de la vida en l'oració i els sacraments.

EN AQUESTS DIES de Pasqua, la litúrgia recull alguns fragments del discurs que Pere va adreçar als

israelites el dia de Pentecosta.

L'apòstol, després d'haver rebut el do de l'Esperit Sant, recorda que el rei David ja havia parlat de la resurrecció de Crist: «El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo; fins el meu cos reposa confiat: no abandonaràs la meva vida enmig dels morts ni deixaràs que el teu Sant es corrompi.» (Ac 2, 26-27).

Els dies de la Passió semblen ja llunyans. No obstant això, Pere i els altres apòstols els recorden bé: havien estat jornades de foscor. Per uns moments, tot allò que els havia il·lusionat havia perdut tot el seu sentit. Ara, en canvi, després d'haver estat testimonis de la resurrecció de Jesús i d'haver rebut el Paràclit, poden dir amb el rei David: «M'ensenyaràs el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir al teu davant; al teu costat, delícies per sempre» (Sl 16, 11).

Els apòstols han entès que el camí de la vida no sempre està completament il·luminat. Hi pot haver etapes en què, com en la Passió, ens sembla que tot està perdut, i la tristesa ens envolta. Però la certesa que Crist viu ens omple d'esperança i retorna l'alegria. Aquesta és la seguretat que ens impulsa a caminar fins i tot enmig de la foscor. De la mateixa manera que als apòstols, Ell tampoc no ens abandona, ni deixa que vegem la corrupció, si deixem que guïï la nostra vida. «Crist no és una figura que passà, que existí en un temps i que se n'anà, deixant-nos un record i un exemple meravellosos. No: Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus»^[1].

ELS DOS DEIXEBLES d'Emmaús no van reconèixer, en un primer moment, la llum de la resurrecció. Enmig de la foscor van preferir dirigir-se cap al lloc on se sentien segurs: la seva terra natal. Van optar per posar l'esperança en el que ja coneixien: la llar, la feina, els projectes personals... Tot això ho havien abandonat per seguir Jesús. Però ara que aparentment havia desaparegut Aquell que donava sentit a aquesta entrega, pensen que l'únic que els queda és tornar a la seva vida d'abans.

Aquests deixebles, en posar les seves il·lusions a recuperar la seva vida del passat, no aconsegueixen obrir-se a la vertadera esperança. Camí d'Emmaús tenien una fita clara, però per dins se sentien perduts. Han sentit que algunes dones no han trobat el cos de Jesús i que uns àngels els han dit que viu, però ells no s'ho creuen. Tampoc la confirmació que

altres deixebles han vist el mateix no els fa canviar de plans (cf. *Lc 24, 22-24*). Per això, quan s'allunyen de Jerusalem i es troben el Senyor, «però els seus ulls eren incapaçs de reconèixer-lo» (*Lc 24, 16*).

L'evangelista fa notar que, a la pregunta de Jesús sobre el que parlaven, «ells es van aturar amb un posat de decepció» (*Lc 24, 17*).

Aquest estat d'ànim dels deixebles és el mateix del qui cedeix a la temptació de desfer el camí recorregut. Al principi, aquesta *nova direcció* ens hipnotitza amb «coses belles però il·lusòries, que no poden mantenir el que prometen, i així ens deixen al final amb un sentiment de buidor i de tristesa. Aquest sentiment de buidor i de tristesa és un senyal que hem pres un camí que no era just, que ens ha desorientat»^[2]. En canvi, al costat del Senyor podem il·luminar el present —amb els seus senyals de vida i de mort— per

integrar-lo en el projecte que vam començar amb Ell. La situació de falta de sentit i de foscor no és la definitiva, ni és una bona brúixola en moments de desorientació. En tot moment tenim l'oportunitat de recomençar, de reconèixer Jesús ressuscitat que ens troba en el camí i ens dona la vertadera esperança: tot es pot integrar si s'escolta de nou la invitació a escoltar-lo i a seguir-lo. La nostra vida no està perduda si vivim al seu costat. «Només el Senyor pot donar-nos la confirmació del que valem. Ens ho diu cada dia des de la creu: ha mort per nosaltres, per mostrar-nos com som de valuosos als seus ulls. No hi ha cap obstacle ni fracàs que pugui impedir la seva tendra abraçada»^[3].

JESÚS acull la tristesa dels dos deixebles. Escolta el desfogament

que mostra la causa de la seva desil·lusió: «Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel» (*Lc 24, 21*). El Senyor «comprèn el seu dolor, penetra en el seu cor, els comunica quelcom de la vida que hi ha en Ell»^[4]. Comença a explicar-los el vertader sentit de les Escripures i com calia que el Messies patís aquests sofriments. Amb cada paraula que pronuncia Jesús, els dos homes tornen a recuperar l'alegria que havia marcat la seva vida de deixebles, però continuen sense reconèixer el Senyor. Només quan el vegin seure, partir i beneir el pa s'adonaran que era el mateix Crist ressuscitat (cf. *Lc 24, 31*).

Els dos deixebles havien posat rumb a Emmaús per tornar a la seva vida passada. Però no van ser les seves seguretats les que els van retornar la il·lusió, sinó la trobada amb Jesús: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens

parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (Lc 24, 32).
També nosaltres, en escoltar les seves paraules a l'Evangeli i reconèixer la seva presència a l'Eucaristia, podem tornar a experimentar l'alegria de caminar al seu costat. Una vida de sincera oració i de freqüència de sagraments permet reorientar el rumb de la pròpia existència, ja que allà la intel·ligència, la voluntat i els sentiments poden confluïr de nou i amb serenitat, i ser renovats per la gràcia. Déu no és aliè a la nostra sort. Encara que travessem moments de desorientació, Ell es fa present novament i ens ofereix un sentit més profund del propi camí. Si busquem un refugi a l'escalf de Jesús ressuscitat, veiem renéixer amb força la vocació i missió de deixebles.

La Verge Maria també va passar per una foscor similar a la dels viatgers que anaven cap a Emmaús. A ningú

no li hauria dolgut més la mort de Jesús com a Ella. Però la seva confiança en Déu la va portar a viure l'absència del seu Fill amb esperança, posant la seva seguretat en la victòria final de Crist sobre la mort: va saber integrar els moments de la Passió —de manera anticipada— als fruits de la Resurrecció. «No admetis el descoratjament en el teu apostolat —va escriure sant Josepmaria—. No has fracassat, com tampoc Crist no fracassà a la Creu. Endavant!... Continua anant contra el corrent, protegit pel Cor Matern i Puríssim de la Senyora: *Sancta Maria, refugium nostrum et virtus!*, ets el meu refugi i la meva fortalesa»^[5].

---

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 102.

[2] Francesc, Audiència, 5-X-2022.

[3] Ibíd.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 105.

[5] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XIII estació, n. 3.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-diumenge-de-la-tercera-setmana-de-pasqua-cicle-a/> (04/04/2026)